

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν υπηρεσίας καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶν δρ. 8.— Ἐξωτερικῶν φρ. 10.— Ἐξάμηνος 4,50 Τετμήνηνος 3,— Ἄι ἀνταρμὰ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτορῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐδερμίδου δρ. 36, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος		Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1917	Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 8

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστιοτόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἐνας μικρὸς κρότος ἀκούσθηκε καὶ μιὰ φλογίτσα γαλάζια ἐράνηκε, μ' ἓνα καπνὸ πνιγερὸ. Ὁ Χάρμπερτ ἐγύρισε σιγά-σιγά τὸ ξυλαράκι γιὰ νὰ φωνάτῃ κ' ἐπειτα τὸ ἔχωρε μέσα στὸ χαρτίνο χωνί. Τὸ χαρτί πῆρε φωτιά σὲ λίγες στιγμῆς καὶ τὰ ξερόχορτα ἀναψαν ἀμέσως.

Λίγο ἀργότερα, τὰ ξύλα ἐτρίξαν χαρωπὰ καὶ μιὰ ζωηρὴ φλόγα, (*) θυμαίνωμένη ἀπὸ τὸ τεχνικὸ φύσημα τοῦ αὐτοῦ, ὑψάνετο μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τῆς σπηλιᾶς.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ σηκώνομενος· ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν συγκινήθηκα περισσότερο!

Τὸ εἶξάκι ποῦ εἶχαν κατασκευάσει, ἐδοῦλεως λαμπρὰ. Ὁ καπνὸς ἐφευγε εὐκόλα, ἢ καμινάδα τραβοῦσε, καὶ μιὰ εὐχάριστη ζέση δὲν ἀργησε νὰ διαχυθῇ. Ἔπρεπε ὁμῶς νὰ προσέχουν τὴ φωτιά νὰ μὴ σβύσῃ ποτέ, νὰ διατηροῦν μερικὰ χωνεμένα ξύλα μέσα στὴ στάχτη. Εὐτυχῶς, δὲν ἦταν δύσκολο. Ξύλα εἶχαν ἀρθοῦν κ' ἡ προμήθειά τους μποροῦσε νὰ γανεινώνεται συχνά.

Ὁ Πέγκροφ ἐπέβηκε πρῶτα-πρῶτα νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ , ἐτοιμάζων ἓνα δεῖννο πῖδ θρεπτικὸ ἀπὸ τοὺς ὠμοὺς λιθοδόμους. Ὁ Χάρμπερτ ἔφερε δύο δωδεκάδες αὐγά. Ὁ ρεπόρτερ, ἐκπλωμένος σὲ μιὰν ἀκρῆ, ἐ-

κύταξε τῆς προτομῆς χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Τριπλῆ σκέψις ἐβατάριζε τὸ νοῦ του: Ὁ Κύρος Σμιθ ἐξοῦσε ἀκόμη; Κι' ἂν ἐξοῦσε, ποῦ νὰ ἦταν; Ἄν δὲν ἐκποτώθηκε ὅταν ἔπεσε, πῶς δὲν βρῆκε τρόπο νὰ τοὺς δώσῃ, σημεῖον ζωῆς;

Ὁ Νάβ τριγύριζε στὴν ἀκρογιαλιά. Δὲν ἦταν κιὰ παρὰ ἓνα ἄψυχο σῶμα.

Ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἤξευρε πενηνταδύο τρόπους μαγειρεύματος αὐγῶν, δὲν εἶχε

τώρα ἐλευθερία ἐκλογῆς. Ἀναγκάσθηκε νὰ τὰ χῶσῃ ἀπλῶς στὴ χόβολη, καὶ νὰ τὰρίσῃ νὰ σιγοψηθοῦν καὶ νὰ σελίζουν.

Σὲ λίγη ὥρα, τὸ ψήσιμο ἐτελείωσε καὶ ὁ αὐτοῦ ἐπροσκάλεσε τὸν δημοσιογράφου νὰ λάβῃ μέρος στὸ δεῖπνο. Ἦταν τὸ πρῶτο ποῦ ἔκαναν οἱ ναυαγοὶ στὴν ἀγνωστὴ ἐκεῖνη χώρα. Τὰ σφικτὰ αὐτὰ ἦταν ὠραιότατα κ' ἐπειδὴ τὸ αὐγ περιέχει ὅλα τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποῦ χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἐχόρτασαν καλὰ καὶ ἠναζωγονήθησαν στὴν ἐντέλεια.

Ὡ, ἂν δὲν ἔλειπεν ἓνας ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο δεῖπνο! Ὡ, ἂν καὶ οἱ κέντε αἰχμάλωτοι ποῦ ἐδραπέτευταν ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη, εὐρίσκοντο ὅλοι ἐκεῖ, μέσα στο φιλόξενο ἐκεῖνο συσσίρειμα τῶν βράχων, μπροστὰ στὴν καλὴ ἐκείνη φωτιά, ποῦ τριζοβολοῦσε καὶ σπινθηρίζε, ἐπάνω στὸν στεγνὸ ἐκεῖνο καὶ καθαρόν ἄμμο, — πῶς θὰ ἐδόξαζαν τώρα τὸν Ὑψιστοί. Ἀλλὰ ὁ σωώτερος ἀπ' ὅλους, ὁ καλύτερος, ὁ ἱκανώτερος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κύρος Σμιθ ἔλειπε καὶ, ἀλλοίμονο! οὔτε νεκρὸ δὲν τὸν εἶχαν βρῆ, γιὰ νὰ τὸν θάψουν!.

Ἔτσι ἐπέρασαν ἡ ἡμέρα κ' ἡ ἑσπέρα τῆς 25 Μαρτίου. Κ' ἦλθε ἡ νύκτα: Ἀκουγαν ἀπέξω τὸ ἀβύρριγμα τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ πάφλασμα τοῦ κύματος στὸ ἀκρογιαλί. Τὰ χαλίκια ποῦ τὰ ἐσπρωγνε καὶ τὰ ξανάπαιρνε ἡ θάλασσα, κυλοῦσαν μὲ κρότο δυνατὸ.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ τραβήχθηκε στὸ ἑνὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, ἀφοῦ ἔγραψε πρῶτα στὸ σημεῖωμα-



* Ὁ Πέγκροφ παρετήρησε στὸ δάσος πρόσφατες πατημασιὰς ζωῶν...

(*) Ἴδε εἶκ. πρ. φύλλου, σελ. 54.

τάρι του τα κυριότερα συμβάντα της ημέρας: την πρώτη ημέραν της νέας εκείνης γης, την εξαφάνισι του μηχανικού, την εξερεύνησι της ακτής και το επεισόδιο του μοναχικού σπέρτου. Έχει, κουρασμένος καθώς ήταν, κατώρθωσι να βρή λίγη ανάπαυσι στον ύπνο.

Ο Χάρμπερτ, αυτός αποκοιμήθηκε άμεως. Όσο για τον ναύτη, λαγοκοιμώμενος επέρασε τη νύκτα κοντά στο τζάκι, όπου κάθε τόσο έβριχνε ξύλα για να μη σβύση.

Ένας μόνον από τους ναυαγούς δεν αναπαύθηκε στα Καμίνια: ο άπαρηγόρητος, ο άκελιτισμένος Νάβ, που τριγύριζε δλη νύκτα στην ακρογιαλιά, φωνάζων τον κύριό του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Απογραφή της περιουσίας των ναυαγών.— Τίποτα!—Το καμένο πανί.—Μία έκδρομή στο δάσος.—Ιχνη άγριων ζώων.—Ένα παράξενο νάρισμα.

Η απογραφή των πραγμάτων που είχαν ακόμη οι ναυαγοί εκείνοι του άερος, θά έγίνετο πολύ γρήγορα, πολύ σύντομα. Γιατί δεν είχαν τίποτ' άλλο, παρά τα ρούχα που φορούσαν τη στιγμή του ναυαγίου. Ούτε όπλα, ούτε εργαλείο, ούτε καν ένα σουγιά. Μόνον ένα σημειωματάρι κ' ένα ρολόγι, που ο Γεδεών Σπίλεττ το είχε βέβαια κατά λάθος. Όλοι οι άλλοι είχαν πετάξη από το σκαφίδι, δι' είχαν, για να ελαφρώση το άερόστατο.

Οι φανταστικοί ήρωες του Δανιήλ Φοά ή του Ροδόλφου Βύσς (*), καθώς και οι Σέλκιρκ και οι Ράιναλ, οι ναυαγοί του Ζουάν-Φερνανδές ή των νήσων Άουκλανδ, δεν εύρέθησαν ποτέ σε τέτοια άπόλυτη ένδεια. Πότε έκαιρναν ένα σωρό πράγματα από τα ίδια τους ναυαγισμένα πλοία, —τρόφιμα, εργαλεία ή πολεμοφόδια— πότε έφθανε ως την παραλία τους κανένα άλλο συντριμμί παρατείου, που τους έπρομήθευε αρκετά. Πότε δεν ήταν όλως δειλόου άπολοι εναντίον της φύσεως. Άλλά εδώ τώρα, ούτ' ένα όργανο, ούτ' ένα εργαλείο. Τίποτα! όλα έπρεπε να τα κάνουν μόνοι τους.

Αν είχαν τουλάχιστο μαζί τους τον Κύρο Σμιθ, αν ο μηχανικός ήταν εκεί, για να τους βοηθή με την πρακτική του έπιστήμη και το έρευνετικό του πνεύμα, ή θείι τους δεν θάταν τόσο άπελπιστική. Άλλά ίσως δεν θά ξανάβλεπαν ποτέ πιά τον Κύρο Σμιθ! Κ' έπρεπε τώρα να τα περιμένουν όλα από τον εαυτό τους κι από τον Θεό, που δεν έγκαταλείπει ποτέ όσους τον πιστεύουν.

Και πρώτα - πρώτα, δεν θά προσπαθούσαν να μάθουν σε ποιά ήπειρο ανήκε το μέρος εκείνο της ακτής; αν εύρί-

σκοντο σε μία χώρα κατοικημένη ή στην ακρογιαλιά ενός έρημου νησιού! Το σπουδαίο αυτό πρόβλημα έπρεπε να λύθη γρήγορα, γιατί ή λύσις του θά τους υπαγόρευε τα μέτρα που θάπαιρναν. Οπωσδήποτε, άκουσαν τη γνώμη του Πέγκροφ κι' άποφάσισαν να αναβάλλουν για λίγες ημέρες την εξερεύνησι: Γιατί έπρεπε να προμηθευθούν και να ετοιμάσουν, για να πάρουν μαζί τους, τρόφιμα πιά χορταστικά από ταύγα και τα κοχύλια. Η μακρινός πελοπορείες θά τους έκούραζαν, θά τους εξαντλούσαν, κι' άρσθ δεν θά είχαν ούτε τα Καμίνια, για να κοιμούνται κάπως αναπαυτικά, έπρεπε τουλάχιστο να αναεώσουν της δυνάμεις των με άφθονη τροφή.

Προσωρινώς, τα Καμίνια ήταν καλό καταφύγιο. Είχαν εκεί - μέσα τη φωτιά τους, που ήταν εύκολο να τη διατηρούν. Κογχύλια κι' αυγά, στους βράχους και στην άμμουδιά, εύρισκαν άφθονα. Θά κατόρθωναν να σκοτώσουν και μερικά από τάγριοπερίστερα εκείνα, που κετούσαν άποκάνω τους, έστω και με ή μπασιτουινές. Ίσως τα δένδρα του γειτονικού δάσους θά τους έδιναν και τίποτε φαγώσιμα όπωρικά. Τέλος, το γλυκό νερό ήταν εκεί - κοντά. Άποφάσισαν λοιπόν να μείνουν λίγες ημέρες ακόμη στα Καμίνια, για να ετοιμάσουν την εξερευνητική έκδρομή, είτε στην παραλία, είτε στο έσωτερικό.

Το σχέδιο αυτό άρεσε προπάντων στον Νάβ. Δεν εδιάζετο καθόλου νάβρση το μέρος εκείνο της ακτής, όπου είχε πέση το άερόστατο, γιατί δεν έπίστευε, δεν ήθελε ακόμη να πιστεύσει, ότι ο Κύρος Σμιθ έχασθηκε για πάντα. Όχι! Τού ήταν αδύνατο να φαντασθή, ότι ένας τέτοιος άνθρωπος θά έτελείωνε μ' ένα θάνατο κοινό, παρασυρόμενος από ένα κύμα και πνιγόμενος στη θάλασσα, δυο βήματα μόλις από την ξηρά! Όσο τα κύματα δεν εξέβραζαν το πτώμα του, όσο δεν τώθλεκε με τα μάτια του και δεν τώπιανε με τα χέρια του, ο Νάβ δεν παραδέχετο με κανένα τρόπο, ότι ο κύριός του ήταν νεκρός. Η ιδέα αυτή είχε ριζωθή πιά στο άγροιστο κεφάλι του. Χίμαιρα ίσως, αλλά χίμαιρα σεβαστή, που ο ναύτης δεν ήθελε να του την διαλύση. Γιατί αυτός δεν είχε πιά την παραμικρή έλπίδα με τον Νάβ όμως δεν συζητούσε. Ο μαύρος υπηρέτης, σαν το πιστό σκυλί, δεν έννοούσε να φύγη από τη θέσι όπου είχε πέση ο κύριός του και τόση ήταν ή λύπη του, ώστε όλοι έφοβόντο για την ζωή του...

Την ημέρα εκείνη, 26 Μαρτίου, από τα χαράματα, ο Νάβ ξαναπήρε τον δρόμο της ακρογιαλιάς και γύρισε εκεί, όπου ή θάλασσα θά είχε βέβαια καταπιή τον άτυχο Σμιθ.

Το πράγευμα των ναυαγών ήταν

πάλιν αυγά περισσεριών και λιθοδόμοι. Μόνο που ο Χάρμπερτ είχε όρη και άλάτι μέσα στην τρύκας των βράχων, κατακαθισμένο από την εξάτμισι του θαλασσιού νερού.

Άρσθ έφαγαν, ο Πέγκροφ ρώτησε τον δημοσιογράφο, αν ήθελε να τους συντροφεύση στο δάσος, όπου θά επήγγαναν ο Χάρμπερτ κι' αυτός για... νύνηγι! Έπειτα όμως έσκέφθηκαν, ότι ήταν ανάγκη να μείνη κάποιος, για να διατηρή τη φωτιά και να προσέχη τον άκελιτισμένο Νάβ. Έμεινε λοιπόν ο Σπίλεττ.

Άλλά τη στιγμή που θάρευγαν, ο Χάρμπερτ έπρότεινε, άρσθ δεν είχαν ύσκα, να την αντικαταστήσουν με καμμία άλλη ουσία.

— Σάν τί, ρώτησε ο Πέγκροφ.
— Με καμένο πανί, άποκρίθηκε, ο μικρός αυτό, στην ανάγκη, μπορεί να χρησιμεύση για ύσκα.

Ο ναύτης βρήκε φρόνιμη τη συμβουλή. Το μόνο κακό ήταν, που έπρεπε να θυσιάσουν ένα κομμάτι μαντήλι. Έπειδή όμως άξιζε τον κόπο, το μισό μαντήλι του Πέγκροφ με τα μεγάλα τετραγώνια, μετεβλήθη σε κουρέλι μικροκαμένο. Κ' ή εύλεκτη αυτή ουσία έφυλάχθη στη μεσαινή κάμαρα, 'ς ένα μικρό κοιλίωμα του βράχου, που δεν το έπιανε ούτε άνεμος, ούτε ύγρασία.

Η ώρα ήταν έννεα κι' ο καιρός άπειλητικός. Ο Χάρμπερτ και ο Πέγκροφ έστριψαν τη γωνία των Καμινιών, όχι χωρίς να ρίξουν μία ματιά στον κακνό που έδβαινε από την καμινάδα έπειτα έπήσαν την άριστερή όχθη του ποταμού.

Όταν έφθασαν στο δάσος, ο Πέγκροφ έκοψε από το πρώτο δένδρο δυο γερδύς κλώνους και τους μετέβαλε σε ρόπαλο, τρίβων της άκρας τους σε μία σκληρή πέτρα. Τι δεν θά έδιναν για ένα μαχαίρι! Έπειτα, οι δυο κύνηγοι έπροχώρησαν μέσα στους ψηλούς θάμνους, ακολουθούντες την όχθη. Το ποτάμι λίγο - λίγο εστένευε και τη βαθεία του κοίτη εσκέπαζαν από πάνω οι πράσινοι θόλοι των δένδρων. Ο Πέγκροφ, για να μη χάση τον δρόμο, έπρόσεξε να μην απομακρύνεται από το ποτάμι, που πάντα θά τους ξαναγύριζε στα Καμίνια. Άλλά ή όχθη παρουσίαζε κάποια έμπόδια: Έδώ δένδρα, που οι εύλύγιστοι κλώνοι τους έφθαναν ως το νερό, εκεί φραγμαί από κισσούς και άγκάθια, που έπρεπε να τους κόβουν με μπασιτουινές.

Στην άριστερή αυτή όχθη το έδαφος, ίσιο, έπίπεδο, ανηφόριζε ανεπαίσθητα. Υγρό έδω κ' εκεί, παρουσιάζε τότε όψη βαλτώδη. Έμάντευες ελόκληρο δίκτυ από υπόγεια ρυάκια, που έχόνοντο στο ποτάμι. Μόνο κάπου-κά-

που, το ρυάκι έτρεχε άνάμεσα στους θάμνους και το ύπερπηδούσαν. Η αντίθετη όμως όχθη ήταν πιο ανώμαλη, βρυονόης. Στους λόφους της, τα δένδρα, κατά πατώματα, έσχηματίζαν ένα παραπέτασμα που έμπόδιζε το βλέμμα. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ**

Άγαπήτοι μου,



Α σάς μιλήσω σήμερα για ένα βιβλίο του Λέοντα Τολστόϊ. Είναι το «Πράσινο Ραβδί», ένα διήγημα, όχι καθαυτό διήγημα, μια φιλοσοφική μελέτη, — που βρέθηκε στα χειρόγραφα του μεγάλου Έρημίτη της Πισανάγιας Πολιάνας και δημοσιεύθηκε μετά το θάνατο ήτου. Το διαβάσα σε μία καλή ελληνική μετάφρασι, που έμπώθηκε αυτές της ημέρες, και δεν μπρώ να σάς κωπώση εντύπωσι, μου έκαμε! Μου φαίνεται, ότι είναι από τα πιο άραστα, τα πιο φωτεινά, τα πιο πειστικά κηρύγματα του Τολστόϊ, του άποστόλου αυτού της ευαγγελικής Άγάπης, και ότι άληθινά φανεράνται, με τρόπο που δεν έπιδέχεται καμμία άμφιβολία, το μυστικό της εύτυχίας του ανθρώπου. Η φιλοσοφία του Τολστόϊ είναι τόσο άπλη, τόσο εύκολη, που μπορεί να την παρακολουθήτη κ' ένα παιδί, χωρίς να πελαγώση. Θά ήθελα να εδιαβάσετε όλοι αυτό το «Πράσινο Ραβδί», ή αυτό το «Μυστικό της Ευτυχίας», — έχει και δεύτερο τίτλο, — γιατί έδώ δεν μπορεί να σάς δώσω παρά μια πολύ μικρή περίληψη.

Κατά τον Λέοντα Τολστόϊ, οι άνθρωποι είναι δυστυχείς, γιατί παρεξήγουν τη θέσι τους στον κόσμο κι' άγνοούν ή έσχηγούν τον σκοπό της ζωής. Ζούν, τροπονινα, σε να ήταν άθάνατοι, αιώνοιο, κύριοι του κόσμου, και δεν κυριάζουν άλλο παρά πώς να πολλαπλασιάζουν, να χαιρώνται, να διασκεδάσουν, να τρώγουν, να πίνουν, να πλουτούν ή να δοξάζωνται για την άτομική τους εύχαρίστησι. Άλλ' όταν υπάρχη στο τέλος το γηρας, ή άσθένεια, ή θάνατος, — και καμμία φορά όχι μόνο στο τέλος, αλλά και στη... και στην αρχή, — όλ' αυτά δεν είναι μάταια. Και μπορεί ποτέ κάτι μάταιο να είναι ο σκοπός της ζωής; Φαντάζεται κανείς, ότι ο άνθρωπος που έρχεται στον κόσμο με

τόση δραστηριότητα μετά του, με τόσο έμψυτο πόθο να εργασθή, είναι ύποπρωμένος να κάνει πράγματα χωρίς νόημα, χωρίς σημασία; Άδύνατο! Ένας ύγιής άνθρωπος νους δεν μπορεί να ένοήση τέτοιον παραλογισμό. Ο σκοπός της ζωής πρέπει να είναι κάποιος άλλος από εκείνον που νομίζουν όσοι τρών και πίνουν κι' όσοι ζητούν την εύτυχία στην άπόλαυσι μόνο και στη χαρά.

Ποιος λοιπόν είναι ο σκοπός της ζωής; ποιος είναι ο σκοπός όλου αυτού του άκαπειρου εις χρόνον και εις διάστημα» κόσμου που μας έχει; Αυτό, ήμεις οι άνθρωποι, δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Με τα περιορισμένα μέσα που διαθέτουμε, δεν μάς είναι δυνατό να έννοήσουμε ούτε τον σκοπό του κόσμου, ούτε τον σκοπό της ζωής μας. Ένα μόνο ξέρουμε, για ένα μπορούμε να είμαστε βέβαιοι: ότι 'ς αυτό τον κόσμο δεν ήλθαμε μόνοι μας. Κάποιος μάς έφερε χωρίς να μάς ρωτήση. Μία δύναμι άνώτερη, άκατάληπτη, που όνομάζεται Θεός. Λοιπόν, τη στιγμή που θά το αναγνωρίσουμε αυτό, πάβει και μνη έχη για μάς νόημα ο κόσμος και ή ανθρώπινη ζωή. Γιατί βλέπουμε πιά καθαρά, ότι ο κόσμος έχει ένα σκοπό, που αν δεν τον ξέρουμε μες, τ' ον ξέρει ο Θεός. Το ίδιο λοιπόν και ή ζωή μας. Ο Θεός ξέρει τον σκοπό της. Και ο Θεός μάς έστειλε 'ς τον κόσμο, για να εκτελέσωμε αυτό τον άγνωστό μας σκοπό. Δεν είμαστε ο ύρητοι. Είμαστε όδουλοί του Θεού, ύπηρέται του, άποστολοί του και συγχρόνως υίοί του. Κ' ήλθαμε έδώ, για να κάνουμε το θέλημα Του. Δεν είμαστε αιώνοιοι 'ς αυτή τη ζωή. Είμαστε πρόσκαιροι. Με το θάνατο, το σώμα μας θά ξαναγίνη χώμα. Και το «έγώ» μας, ή «ψυχή μας» — γιατί κι' αυτό το ξέρουμε θετικά: άλλο πράγμα το σώμα μας κι' άλλο ή ψυχή μας, — θά περάση 'ς άλλη ζωή, 'ς άλλη κατάσταση, που κι' αυτή θά είναι κ' αλή, άρσθ θά την έχη και η ό Θεός. Έκτός αν πιστεύουμε σε Θεό άπάνθρωπο, που είναι το ίδιο σε να μη πιστεύουμε διάλου. Ούτε ο θάνατος λοιπόν πρέπει να μάς φοβίση, ούτε ή ζωή, όταν ζούμε κατά το θέλημα του Θεού.

Άλλά ποιος είναι το θέλημα του Θεού; Πώς θέλει ο Θεός να ζούμε στον κόσμο; — Άλλοι πιστεύουν ότι έσανεράθη στους ανθρώπους διά του Μωυσέως (Έβραίοι), άλλοι διά του Χριστού (χριστιανοί), άλλοι διά του Βουδδά, του Κομπουκίου, του Μωάμεθ. Άλλά, κατά τον Τολστόϊ, ο Θεός φανερώνεται πάντα σε κάθε άνθρωπο που τον ζητεί. Φανερώνεται πάντα στην καρδιά κάθε ανθρώπου. Κάθε άνθρωπος, ως μέρος του όλου, αισθάνεται τον Θεό μέσα του, επομένως έχει μέσα του γραμμένα το

θέλημα και τον Νόμο του Θεού. Και αυτά συνοψίζονται πρώτα - πρώτα σε μεγάλο ρήμα του Χριστού: «Να κάμνης 'ς τους άλλους, δι' ήθλης να κάμνουν κι' οι άλλοι εις σε.» Και στο αντίθετο: «Ό,τι σύ μισείς, μνη το κάμης σε άλλου.» Και εις έντολές του Μωυσέως: «μη φονεύσης», «μη κλέψης». Και εις έντολές του Μανού: «μη φεύδουσι», «μνη παραδίδουσι στη μέθη». Και εις έντολές του Βουδδά περί εύσπλαχνίας προς τα ζώα. Και εις έντε μεγάλες έντολές του Χριστού: «Μη όργίζεσαι. Μη παραδίδουσι εις ήσ άπολαύσεις. Μνη όργίζεσαι. Μη μεταχειρίζεσαι βία. Άγάπα τους έχθρούς σου.»

Όλ' αυτά μαζί τα δεχόμεστε για θέλημα και για Νόμο του Θεού, άκριδώς, γιατί έχουμε μέσα μας τον Θεό κι' αισθανόμεστε μία έμψυτη κλίσι προς το Άγαθόν, που άπατελεί την ύπερσι της ζωής μας, — Άγαθόν όμως όχι δικό μας, αλλά όλου του κόσμου μαζί. Άγάπη, άγάπη καθολική, 'ς όλους τους ανθρώπους, 'ς όλα τα πλάσματα, να με μία λέξη ο Νόμος του Θεού. Και μόλις ο άνθρωπος το αναγνωρίση και καμνίστη έτσι: τη ζωή του, ότε να είναι σύμφωνη με τη θέλησι του Κυρίου που τον έστειλε στον κόσμο, άμέσως γίνεται εύτυχής. Αυτό είναι το Μυστικό της Ευτυχίας.

Σας έδωσα με γενικές γραμμές την ουσία αυτού του βιβλίου του Τολστόϊ. Θά σάς δώτω κατόπι και μερικές θαυμάσιες λεπτομέρειες.

Σας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΖΩΝΤΑΝΗ ΦΩΤΙΑ

Ο Βορριάς σφουρίζει 'ς της έλίας τά φύλλα. Που την γένει ή μύρα. Και τα γηρατιά. — «—Μάνα, με ταράζει Άγρια άναρχία! Άνοση φωτιά!» Δέν μιλούσε ή μάνα. Κι' έγενε ακουμένη. Το παιδί τριπούσε. Κηρό ως την καρδιά. 'ς το κατόπι τρέχει. Που ήταν σφωριασμένη Στοίβα τά κλαδιά. Το σκαπάνι άδράχγει, Σχίσει, σπάσει. Σαριαστά τ' άνάφτει. Μεί 'ς την παραστι. Και, φουώνιές τα, όλο Το κορμί ναύσει. 'ς να βγή ή φωτιά... Μά, πριν λάμψη ή φλόγα, Άναψε το χέρι. Το κορμί του χυτεί. Το αλμά του χυτεί. Νά, φωτιά - εδολογία! Που δεν οβεί 'ς τ' άγέρι. Μέσα μας που άνάφτει. Και λαμποκοπά...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(* Daniel de Foé, ο συγγραφεύς του «Ροβινσώνας Κροσώου» Rodolphe Wyss, ο συγγραφεύς του «Έλβετου Ροβινσώου». - Σ.τ.Μ.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Η άπογοήτευσις τού Καρόλου... Κ' ήλθε τὸ καλοκαίρι, — τ' ὥρατο καλοκαίρι, ποῦ μᾶς εἰδειχνε ὅλα τὰ θέλητρα τῆς ἡσυχῆς ἀπογοιαιῆς μας. Ὁ μικρὸς κληθυσμὸς τοῦ Σπαθονησιῦ ἐμεγάλων καθήμερα ἀπὸ πολλοὺς περαστικούς ταξιδιώτες. Πολλὰ βαποράκια καὶ κότερα τοῦ Νόρθπορτ, ἰδιαιτικᾶ, ἐταξείδευαν γιὰ διασκέδασιν ὡς τὸ νησάκι μας, καὶ πολλοὶ «ὀμιλοὶ ἐκδρομῶν», εὐθυμῆς νεανικῆς παρέας, ἐβγαίναν ἐδῶ, ἔτρωγαν στὸ ἀκρογιάλι, τριγύριζαν λίγες ὥρες κ' ἔφευγαν μὲ τραγούδια. Στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ καλᾶ προσυλαγμένου λιμανιοῦ, ποῦ τὸ σπιτί μας τῶβλεπε ἀπὸ ψηλά, θαλαμηγοὶ διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν ἐλιχνίζοντο καθήμερα.



—Τί λέεις; δὲν θὰ τὰ καταφέρναι; (Σελ. 61, στ. 6')

Οἱ γείτονές μας οἱ Δάβσιον συχνὰ ξεκινούσαν ἀπ' ἀντίκρου μὲ τὴν «Ἀφρόδεσσα», γιὰ νὰ μᾶς κάμουν μιὰ εὐχάριστη ἐπίσκεψιν καὶ μετὰ καλὶ τοὺς τὴν ἀνταποδίδχμε μὲ τὸ μικρὸ μας γιῶτ ποῦ τὸ «Σπαθονησι». Ἄ, τί εὐχαρίστησι, ὅταν μπαίναμε μέσα καὶ μ' ὅλα τὰ πανιά ἀνοικτά, διασχίζαμε τὴ γαλανὴ ἐκείνη θάλασσα!

Ὁ φίλος μου Κάρολος ἀπογοητεύθηκε κάπως, ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ φερόεροὶ Μπαρμπούτζηδες ἐφυγαν ἀπὸ τὴ Ζηλανδία. Χάρηκε βέβαια ποῦ βρῆκε ὁ πτωχὸς Φραντζέσκος τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀλλὰ καὶ λυπήθηκε λίγο ποῦ δὲν εἶχε πιά ἕνα μυστικὸ ἕνα σπουδαῖο μυστικὸ, νὰ τὸ φυλάξῃ... Στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του εἶχεν ἐλπίσῃ, — καὶ θὰ προτιμοῦσε, — μιὰ λύσιν λιγώτερο εἰρημική.

— Γιὰ τὸν Φραντζέσκο ποῦ γλύτωσε, μοῦ εἶπεν ἐμπιστευτικᾶ, εἶμαι βέβαια εὐχαριστημένος ἀλλὰ ἐτσι δὲν βγῆκε τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐτελειώσε μ' ἕνα ποῦφ... Ἐγὼ ἔλεγα, ὅτι οἱ κακοῦργοι ἐκείνοι θὰ ἤρχοντο καίμια μέρα νὰ κάμουν τὰ δικὰ τους καὶ στὸ Σπαθονησι, κ' ἐτσι θὰ εἶχα τὴν καλὴ τύχη νὰ εἶμαι ἐδῶ κ' ἐγὼ... Δὲν νομίζεις, Δίχ, ἐτσι εἶπ' ἐγὼ θὰ τοὺς κάναμε καλὰ τοὺς παληανθρώπους, μ' ὅλην τους τὴ δύναμιν καὶ μ' ὅλο τους τὸ

μυθί; Τί λέεις; δὲν θὰ τὰ καταφέρναι; Κ' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἰδέαν εἶχα. Θὰ τὰ καταφέρναι μιὰ χαρὰ. Αὐτὸ παιδιὰ ἐξυπνα καὶ γενναῖα, ὅπως ἐνόμιζα ἐτι εἶμαστ' ἐμεῖς, πολλὰ πράγματα μποροῦν νὰ κάμουν.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψιν, ἄρχισα νὰ συμμερίζωμαι κ' ἐγὼ τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ φίλου μου γιὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Μπαρμπούτζηδων. Δὲν ἔμεναν καλλίτερα, καὶ δὲν ἔκαναν λιγάκι πῶς ἐρχόνται στὸ Σπαθονησι; Ἐμεῖς θὰ τοὺς δείχναμε πῶς ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος!..

Στὸ νησι μονάχοι.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καρόλου, ἔπατέρας μου ἐπῆγε στὸ Νόρθπορτ, γιὰ νὰ κανονίσῃ κατὰ σπουδαίους ὑποθέσεις. Ἡ πρόσκλησις ἦεν ἐξαρκινικὴ κ' ἐπείγουσα. Ἐτσι ὁ πατέρας μου μᾶς ἄφισε βιαστικᾶ καὶ μαρκαρίσθηκε στὸ μικρὸ μας γιῶτ.

Δὲν μπορεῖ νὰ λείψω, μοῦ εἶπε φεύγων, περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα. Θὰ γυρίζω λοιπὸν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴν ἐρχομένη Τετάρτη καὶ θὰ πάρω μαζί μου τὸν πλοίαρχο Φίλδινγκ καὶ τὸν ἑξάδαλφόν του. Πίστεύω, ὅτι θὰ τοὺς κάνη εὐχαρίστησι νὰ ἔλθουν ἐδῶ νὰ ψαρῶν λίγες ἡμέρες.

Ἐσώστησα στὸν πατέρα μου νὰ μὴ βιασθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐξ αἰτίας μου καὶ τοῦ εὐχάρησα καλῶς διασκέδασιν ἐστὴν πόλιν.

Ἐτσι ἔμεινα μονάχος νὰ φυλάξω τὸ Σπαθονησι. Δηλαδή ἐγὼ κ' ὁ Φραντζέσκος. Μοῦ ἐφαίνετο ἐτι ἔγεινα ἀξανά Σουλτάνος σὲ κανένα μαγεμένο νησί, ὅπως στὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς, μὲ τὸν Φραντζέσκο γιὰ μεγάλο βελῶν μου.

Ἡ ἡμέρες περνοῦσαν γρήγορα. Ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης μας μᾶς ἔκανε νὰ ἐργαζόμεσθε μὲ μεγάλο ζήλο, καὶ τὸν ἴδιο ζήλο ἐβάλαμε καὶ στὴν διασκέδασιν μας. Ἐπαίζαμε κρίκετ, — εἶχα μᾶθῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδι στὸ Φραντζέσκο, ποῦ ἔγεινε πολὺ καλὸς παίκτης, — κυνηγοῦσαμε κουνέλια, ψαρεύαμε, καὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλῃτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φερά. Ἐτσι δὲν καταλάβαμε τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατέρα μου, ὅτ' αἰσθανόμενον καθόλου τὴν μοναξιά. Κ' ἔξαφνα... ἡ θάλασσα ἔσπασε στὸν ἀσυννείητατο οὐρανὸν μας.

Ἦταν ἕνα πρωὶ ἐκτάκτως ὥραϊο.

Ἐκανε ὁμως πάρα πολλὴ ζέση κ' ὁ ὑπέρλαμπρος ἥλιος μαρτυροῦσε ἐτι ἡ καλοκαιρία δὲν θὰ βαστοῦσε πολὺ. Ἡ σταλαγματιῆς τῆς θροσῆς ἔλαμπαν σὰ διαμάντια σὲ κάθε φύλλο, σὲ κάθε χορτάρι. Ὁ γαλήνης Ὀκεανὸς σπινθηροβολοῦσε ὅλος. Κι' ὁ ἥλιος, στὴ θριαμβευτικὴ του πορεία ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, σ' ἐθάμβωνε τόσο, ὥστε ἔπρεπε νὰ κλείνῃς τὰ μάτια σου μπροστὰ στὴ λάμψιν τῶν ἀκτίνων του.

Ἀλλὰ ὁ Ὀκεανὸς δὲν ἦταν ἐρημος. Μακρυνὰ στὸν ἕνα στενὸ μακροσύνηφο καίνοῦ, μᾶς εἰδειχνε τὸν κέρασιν κάποιου μεγάλου ὑπερὸκεανείου. Πιὸ κοντὰ, δυὸ ἀκτοπλοικᾶ βαποράκια ἔτρεχαν, σὰ νὰ ἐπαίζαν κυνηγητῶ. Ἀκόμη πιὸ κοντὰ, μερικά φαροκάϊκα ἀργοσάλευαν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Γ.—ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

[Ἀδάλεις τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου]

Ἡ Ἰωάννης Βηλαρᾶς, ἠπειρωτῆς, ἐγεννήθη τὸ 1770 καὶ ἀπέθανε τὸ 1823. Ἦτο ἱατρὸς ἐστὴν αὐτὴν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἐγραφε θαυμαστῶς μύθους καὶ ἄλλα λυρικὰ ἢ σατυρικὰ ποιήματα. Μετὰ τοῦ Ζακυνθίου Σολωμοῦ καὶ τοῦ μακεδόνα Χριστοποῦλου, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποιητᾶς, οἱ ὅποιοι, τὴν ἴδιαν περίπτωσιν ἐποχῆν καὶ ἀπὸ τρία διέφερα ἀντὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκέρχον τὴν γλωσσικὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῶν δικαιοματιῶν τῆς Δημοτικῆς.

Παράπονο (Σατυρικό.)

Ἐτσι εἶνε, γάτοκε τὸν καιρὸ Ποῦ χαιροῦσιν βασιμὸν λαμπρῶ, Γιατί πλουτοῦσε, Σὲ ὅλα ἦσαν θαυμαστός, Παντοῦ καὶ πάντοτε γνωστός Καὶ φημισμένος. Καὶ ὅπου ἡ τύχη σου ἦ σκληρὴ Τὴν σήμερον σὲ ὕστερῃ Τὰ πρῶτα δῶρα, Μικροὶ — μεγάλοι ἀρχινᾶν Τελείως νὰ σὲ λημονᾶν, Νὰ μὴ σὲ ζέρουν!

Σὲ τοῦτο, ὡς πρῶμα φανερῶ, Νὰ εἶπῶ τὸ ὄχι δὲν μπορῶ.

Μόνε σοῦ λέγω, Πῶς ἔχεις ὀδυκο πολὺ Νὰ δείχῃς κἀνίτας χολὴ Κατὰ τοῦ κόσμου. Καλοστοχάσου τὸ κ' εὐθύ: Σωστὰ θὰ πληροφροσηθῆς Πῶς ὄχ τὴν τύχη Νὰ παραπονέθῃς μισορεῖς, Ὅπου σὲ ἄφηκε χωρὶς... Χρυσὸ σαμῆρι.

Ἀπὸ τὸν Πρόλογο τῶν Μύθων

...Ἀφόντις ἀντιμωθήσαν Τὸ Ψέμμα κ' ἡ Ἀλήθεια. Στῆς γῆς τὴ σφαίρα ἐπλήθυναν Τὰ τόσο παραμύθια Τὰ παραμύθια ἐξιστορῶ, Τοὺς μύθους ζεδιαλέγω, Σκολῶ τὸ Ψέμμα σο μπορῶ, Καὶ τὴν Ἀλήθειαν λέγω.

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΡΧΙΜΗΔΗ



Ἐνὸς ὁ μικρὸς Ἀρχιμήδης, ἕνα πολὺ σκανδαλιάρικο παιδί, ἐπαίζε μὲ τὸν φακὸ τοῦ πατέρα του, καὶ ἄνδρα χαρτί, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν γείτονά του κύριον Νικολάκη, ποῦ ἐκάθητο ἐστὴν αὐτῆς του, στὸν ἥλιον, κ' ἐδιάβαζε ἡσυχὰ τὴν ἐφημερίδα του. Ἀμέσως τοῦ ἤλθε μιὰ ἰδέαν: «Πῶς ὁ παλιὸς συνονόμιτός μου, ὁ Ἀρχιμήδης, ἔκαψε μὲ τὰ κάτοπτρά του τὸν στολὸν τῶν Ἀθηναίων; Ἄς κἀψῶ κ' ἐγὼ λίγες τρέχες ἀπὸ τὸ φαλακρὸ κεφάλιν τοῦ κυρίου Νικολάκη!» Καὶ σιγὰ — σιγὰ, κατεβαίνει

ἐστὴν αὐτῆς, πλησιάζει ἀπὸ πίσω τὸν γείτονα, βάζει τὸν φακὸν ἀνάμεσα στὸν ἥλιον καὶ στὸ κεφάλιν του, καὶ συγκεντρώνει τὴς ἀκτίνες... Σὲ λίγο, τὰ μαλλιά τοῦ κυρίου Νικολάκη κόρωσαν. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὸ κάψιμον, ἀκούει τὸ τρέξιμον, μυρίζει τὸ καμένο μαλλί, τὸν κἀνὸ καὶ, κατατρομαγμένος, φωνάζει: «Φωτιά! φωτιά!» — Ὁ μικρὸς Ἀρχιμήδης, ποῦ δὲν περίμενε τόσο... ἐπιτυχία, τρομίζει κ' ἀδύσ. Τί, θὰ καὶ τώρα ὅλος ὁ κύριος Νικολάκης; Ἄ, μεγάλο κακὸ!... Εὐτυχῶς

ἐκεῖ κοντὰ, ἐστὴν αὐτῆς, εἶνε ἕνας κουβάς γεμάτος νερό. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, ὁ μικρὸς Ἀρχιμήδης, τὸν ὀρπάζει ἀμέσως καὶ φράτ! τὸν ἀδειάζει στὸ κεφάλιν τοῦ κυρίου Νικολάκη. Ἄλλη ἐκπληξίς! Ἀπὸ τὸ ζεστό, ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε στὸ κρῶν. Τ' ἦταν κάλιν αὐτό;.. Ἀλλὰ πρὶν προφθῆσῃ νὰ γυρίσῃ, πρὶν ἰδῆ καθόλου τὸν μικρὸν Ἀρχιμήδην, αὐτὸς τῶσκασε τρεχάλα. Τὸν εἶδε ὁμως ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τοῦ ἔδωσε τῆς χρονίας του, γιὰ νὰ μᾶθῃ ἄλλη φορὰ νὰ κἀνῃ σάν τὸν... συνονόματό του!

Η ΣΟΥΣΟΥΡΑΔΑ (ΠΑΡΑΧΑΛΕΙΣ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μιὰ μέρα, μιὰ σουσουράδα ποῦ εἶχε πουλάκια ἐστὴν φωλιᾶ, κατέθηκε ἐστὴν αὐτῆς τῆς γρηᾶς Βάβως, γιὰ νὰ βρῇ κανένα ψιγούλο ἢ σκουληκάκι, νὰ τοὺς πᾶν. Ἐκεῖ ὁμως ποῦ ἔφαχνε, δὲν εἶδε τὴ γρηᾶ, ποῦ σιγὰ — σιγὰ τὴν πλησίασε ἀπὸ πίσω καὶ τὴν τσάκωσε ἀπὸ τὴν οὐρά. Ἡ σουσουράδα, τρομαγμένη, ἔκαψε τότε νὰ πετάξῃ. Ἀλλὰ ἡ γρηᾶ τὴν κρατοῦσε τόσο σφικτᾶ, ὥστε ἡ οὐρά ξεριζώθηκε κ' ἔμεινε στὰ χεῖρα τῆς. Ἡ καίμηνῃ ἡ σουσουράδα, χωρὶς οὐρά, δὲν μποροῦσε πιά νὰ πετάξῃ ψηλά καὶ νὰ γυρίσῃ ἐστὴν φωλιᾶ τῆς. Ἐτρεχε λοιπὸν χάμω ἐστὴν αὐτῆς, πίσω ἀπ' τὴ γρηᾶ, καὶ μὲ κλάματα τὴν παρακαλοῦσε:

— Δός μου, γρηᾶ Βάβω, τὴν οὐρά μου, νὰ πᾶω στὰ παιδιὰ μου!

— Σοῦ δίνω τὴν οὐρά σου, νὰ πᾶς στὰ παιδιὰ σου, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ γρηᾶ. Πῆγαινε ὁμως πρῶτα ἐστὴν βρύση, ἐδῶ ἀπέξω, νὰ μοῦ φέρῃς νερό.

Τρέχει ἐστὴν βρύση ἡ σουσουράδα καὶ βρίσκει ἐκεῖ μιὰ κοπέλλα, ποῦ γέμιζε τὴ στάμνα τῆς.

— Δός μου, κοπέλλα, νερό, τὴν παρακαλεῖ, κ' ἐγὼ νερό τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πᾶω στὰ παιδιὰ μου!

— Σοῦ δίνω νερό, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Πῆγαινε ὁμως πρῶτα, ὡς ποῦ νὰ γεμίσῃ ἡ στάμνα μου, νὰ μοῦ φέρῃς τυρὶ ἀπὸ τὸν διπλανὸν μπακάλη.

Τρέχει ἐστὸν διπλανὸν μπακάλη ἡ σουσουράδα καὶ τὸν παρακαλεῖ:

— Δός μου, μπακάλη, τυρὶ, κ' ἐγὼ τυρὶ τῆς κοπέλλας, κ' ἡ κοπέλλα σὲ μένα νερό, κ' ἐγὼ νερό τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πᾶαω στὰ παιδιὰ μου!

— Σοῦ δίνω τυρὶ, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ μπακάλης μὰ πῆγαινε πρῶτα ἐστὸν ἀντικρινὸν φούρναρον, νὰ μοῦ φέρῃς ψωμί.

Τρέχει ἐστὸν ἀντικρινὸν φούρναρον ἡ σουσουράδα καὶ τὸν παρακαλεῖ:

— Δός μου, φούρναρον, ψωμί, κ' ἐγὼ ψωμί τοῦ μπακάλη, κ' ὁ μπακάλης σὲ μένα τυρὶ, κ' ἐγὼ τυρὶ τῆς κοπέλλας, κ' ἡ κοπέλλα σὲ μένα νερό, κ' ἐγὼ νερό τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πᾶααω στὰ παιδιὰ μου!

— Ψωμί σοῦ δίνω, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ φούρναρος μὰ πῆγαινε ὁμως πρῶτα ἐστὴν παρακάτω ταβέρνα, νὰ μοῦ φέρῃς κρασί.

Τρέχει ἡ σουσουράδα ἐστὴν παρακάτω ταβέρνα καὶ παρακαλεῖ:

— Δός μου, ταβερνιάρη, κρασί, κ' ἐγὼ κρασί τοῦ φούρναρον, κ' ὁ φούρναρος σὲ μένα ψωμί, κ' ἐγὼ ψωμί τοῦ μπακάλη, κ' ὁ μπακάλης σὲ μένα τυρὶ, κ' ἐγὼ τυρὶ τῆς κοπέλλας, κ' ἡ κοπέλλα σὲ μένα νερό, κ' ἐγὼ νερό τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πᾶαααω στὰ παιδιὰ μου!..

— Κρασί σοῦ δίνω, τῆς λέει ὁ ταβερνιάρης ἂν ἤθελες ὁμως καὶ σὺ, νὰ μοῦ κἀνῃς τὴ χάριν, νὰ πᾶς στὸ γαλατᾶ, νὰ μοῦ φέρῃς λίγο γάλα;...

— Ἄχ, στενάζει ἡ σουσουράδα, ὁ

γαλατᾶς εἶνε μακρυνὰ κ' ἐγὼ κουράστηκα. Δὲν εἶμαι συνειδημένη νὰ περπατῶ ἐστὸς δρόμους. Καὶ τὰ παιδιὰ μου τάχω τόσο ὥρα μοιᾶκα καὶ πεινασμένα... Ἄχ, καλέ μου ταβερνιάρη, δός μου τὸ κρασί κ' ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ δώσῃ ἀπ' ἄλλου!

Τὴ λυπήθηκε ὁ ταβερνιάρης, ποῦ ἦταν ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος τῆς γειτονείας, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ κρασί. Ἡ σουσουράδα τὸ πῆγε στὸ φούρναρον, ποῦ τῆς ἔδωσε ψωμί. Ὑστερα πῆγε τὸ ψωμί ἐστὸν μπακάλη, ποῦ τῆς ἔδωσε τυρὶ. Ὑστερα πῆγε τὸ τυρὶ ἐστὴν κοπέλλα, ποῦ τῆς ἔδωσε νερό. Καὶ τέλος πάντων, πῆγε τὸ νερό ἐστὴν γρηᾶ Βάβω, ποῦ τῆς ἔδωσε τὴν οὐρά τῆς καὶ ἔτσι ἡ καίμηνῃ ἡ σουσουράδα μπόρεσε καλὶ νὰ πετάξῃ ψηλά καὶ νὰ γυρίσῃ ἐστὴν φωλιᾶ τῆς, ὅπου τὴν περίμεναν τὰ πουλάκια τῆς.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

— Σάν κρίνον δροσοστάλαμα, Λευκὸ μαργαριτάρι, Στὸ λαμπερὸ μου μάλαμα, Πόση μοῦ δίνεις χάριν! — Κι' ἂν εἶμαι, δαχτυλίδι μου, Σάν τὴ δροσοσταλίδα, Σὺ εἶσαι χρυσὸ στολίδι μου Καὶ λαμπερὸ μου ἀχτίδα! — Καλέ, δαχτυλίδάκι μου, Καὶ μαργαριταράκι μου, Ποῦ θάσαστε ὅς εἶπατε, Τὰ δαχτυλ' ἂν ἐλεῖστανε;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

διότι έλλείπει χρόνον και χρόνου, άδυνατεί να διεκπεργήσῃ τόν προτεινόμενον έρανον") **Ανδραιομέδων Κουραμπιάν** (έπειτα) ναί, είμαι πολύ εύχαριστημένη!) **Μέγαν Ναπολιόνια** (έξε ύπομονήν και ησάλλη μου δέν δημοσιεύονται όλα, ούτε άμέσως μόλις σταλθού) **Στεννιαχωιάδα** (τό σημείωσα και είδοπαίησα τόν κ. Μ.) **Αυτοέκφρασην του Βυζαντινου** (ναί, άκόμη καλλίτερα) **τά κίμων κινεί γραμματόσημα**, όταν τῶ στέλλη διά του ταχυδρομίου) **άλλα γράμμα που σὸ ρίπτῃ ὁ ἴδιος**; στο γραμματουμενόν μου, μπορεί νάχη μέσα και δικαίρε;) **Χρυσουρήν** (χει καλῶ;) **Έρωτα τῆς Γραβιάς** (έλαβα, εύχαριστῶ, έπειτα) **Αγροπλατιαν**, **Φιωχῶ Χαρομηλιάδα**, **Ρομαντικῆν Αἰγούβλαν**, **Τριουόντην κτλ. κτλ.**

Αποδύρημον Βράχον, **Φουσανέλλαν** τῶ 21, **Αθάνατο Ναυάκι** (έπειτα) **εύχαριστῶ**, **Θαλασοπούδι του Στάου**, **Ιωάν. Α. Ν.**, **Μισόνταν** (θαδα, εύχαριστῶ.) **Είς δσας επιστολάς** **θαδα** μετῆ **16ην** **Ιανουαρίου** **τάπαντήσω** εἰ; τό προσχέει.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωτῶν τῆς 16ης **Ιανουαρίου** **έτέθησαν** εἰς τὴν **κληρωτέα** **δλοι** οἱ **ἀριθμοὶ** τοῦ **Μητρώου** τῶν **μέχρι** τῆς **στιγμῆς** **ἐκείνης** **εγγραφεμένων** **συνδρομητῶν** **διὰ** τὸ **1817**, **ἀπὸ** 1 **μέχρι** τοῦ **1135**, **ἐξήχθη** δὲ ὁ **ἀριθμὸς**

468

ὁ ὁποῖος **κερδίζει** **μίαν** **Μετοχὴν** τῆς **Ἐθνικῆς** **Τραπεζῆς**, **ἀξίας** **δραχμῶν** **1000**. **Εἰθὺς** **ἀμέσως** **ἐξηκολούθησεν** ἡ **Α' τακτικὴ** **Κληρώσις** τῶν **Δώρων** τῆς **Διαπλάσεως** **διὰ** τὸ **1917**, **τῆς** **ὁποίας** **τά** **σοτελέσμα** **δημοσιεύονται** **κατωτέρω**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ **162ου** **Διαγωνισμοῦ** **Δεκεμβρίου-Μαρτίου**
Αἱ λύσεις **δεχταὶ** **μέχρι** τῆς **16** **Ἀπριλίου**.

88. Αεξήγητος

Μυθικὴν **ἀνδρογονικήν**
Μὲ **νησάκι** **ἐν** **ἐνώσει**,
Τῆς **Ἀμερικῆς** **μεγάλου**
Ποταμῶν **ὄχι** **φανερῶσθ**.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ **Στρατηλάτου** τῶν **Ἑλλήνων**

89. Μεταγραμματισμοὶ

Πάρου **πῶς** **ἑλληνική**,
Ἔνα **γράμμα** **τῆς** **ἀλλάξω**
Κ' **εἰθὺς** **ὄπλο** **ἀρχαῖο**
Βλέπω **ἐμπρὸς** **μου** **καὶ** **ὠμαζῶ**.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ **Ἑλληνικοῦ** **Ἰδεώδου**

90. Τονόγραφος

Τὸν **τόνον** **ῥήματος**
Ἰαγὰ **ἂν** **κινήσῃ**.
Θὰ **ἴδῃ** **μίαν** **τῶν** **Τριῶν**,
Χωρὶς **καὶ** **καπορήσῃ**.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς **Ἐπιπέδος** τῆς **Ἑλλάδος**

91. Αἴνιγμα

Βασιλεὺς, **ἀρσενικῶς**.
Γνωστὴ **λίμνη**, **θηλιακῆ**.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς **Ἑλληνικῆς** **Καρδιάς**

92. Ἀσθεῖα

* * * **Νάντικα** **καταθεθῶν** οἱ **ἀσπε-**
* * * **ριστοὶ** **διὰ** **γραμμάτων** **οὐ-**
* * * **τως**, **ὥστε** **νάγκη** **κωλύονται**
* * * **ἄριζοντίως** **ἀρχαῖος** **λυρικός**
* * * **ποιητῆς** **καθέτως** **ζῶον** **τυ-**
* * * **φλόν**, **διαγωνίως** **δὲ** **φύτον**
* * * **παρόχθιον** **καὶ** **κράτος** **τῆς**
Ἐρώτη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ **Τραλλοῦ** **Κεφαλλονίτου**

- 93-95. **Μεταμορφώσεις**
1.—**Ὁ κῆπος** **διὰ** **5** **μεταμορφ.** **νὰ** **γίνῃ** **ὄρος**.
2.—**Ἡ Τῆρος** **διὰ** **6** **μεταμορφ.** **νὰ** **γίνῃ** **Κύπρος**.
3.—**Ὁ σόκος** **διὰ** **5** **μεταμορφ.** **νὰ** **γίνῃ** **μύλος**.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ **Ἀστέρος** τοῦ **Βέγα**
96. Μαγικὸν **Εἶκὸν**

— **Κόστα**, **Τετό**, **Πέπη**, **τύχασα** **πάλι**! **Ἐ-**
λάτε **νὰ** **τὸ** **βροῦμι**!

— **Παῖ**;

— **Μὲ** **σὲ**; **τὸ** **εἶπα**!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ **Ἐκπορθοῦ** τῆς **Ἐσταλόφου**
97. Ἀκροστιχίς **ἐξ** **ἀνευθέτων**

Νὰ **εὑρεθῶν** **ἀντίθετα** **τῶν** **πάνω** **λέξεων**
τοιαῦτα, **ὥστε** **τάχρικα** **τῶν** **νῦπελοῦν** **ἑλληνι-**
κῆν **λουτρόπολιν**:

Μέγας, **φύγε**, **ζωή**, **ἴδιος**, **παλαιός**, **κατάβασις**.
Ἐστάλη ὑπὸ **Ι. Κ. Τομηνάκη**

98. Ἑλλησπύφωνον

ααο - ε - αου - ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ **Περασφυγος**

99. Γέφυρος

ὡς
92 1-10 ἢ **νέα** **γυμνάσιον**; **ὡς** **τ** **ὡς**
ὡς **ὡς**
ὡς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς **Βαβαρομάχου** **Ἑλλάδος**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[12' - 46]
Σ ὄλλογε **«Νίκη»**, **εὐχαιριστῶ** **γὰρ** **τὴν** **ὑποστήριξι**.
Στείλε **διὰ** **Διαπλάσεως** **τῆ** **διεύθυνσίν** **σου**.

Ἐσταλθὲν τῆς **Λευτεριάς**

[12' - 48]
Ρωθῆς **καὶ** **Ἀθήνη** **Ἐθνομάνει**, **τετρά-**
διά **καὶ** **Μικρῶν** **Μυστικῶν** **ἀκόμη** **δὲν** **έλαβε**
γὰρ **τί** **τόσο** **μεγάλῃ** **καλυψέρησιν**;

Γερμανόπαις
(**Σημ. τ. Δικαλ.**—**Τοῦ** **Ρωθόου** **σοῦ** **ἑστάλη** **καὶ**
τὸ **ταχυδρομῶν** **παταὶ** **ἂν** **δὲν** **τὸ** **έλαβες**. **Τὸ**
Ἄητη **Ἐθνομάνει** **κατοικεὶ** **στὴ** **Θεσσαλονίκη**
ποῦ **εἶνε** **ἀποκλεισθίμην**.)

[12' - 47]
Εισαρχόμενος **εἰς** **τὸν** **κύκλον** **τῆς** **οἰκογενείας** **τῆς**
«Διαπλάσεως» **χαίρει** **πάντα**; **τοῦ** **συν-**
δρομητῆς **καὶ** **συνδρομητρίδος**.

Ἐνθουσιώδης **Ἐδελοντῆς**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ **ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ** **ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ**
δσων **αἱ** **λύσεις**, **ἀδιακρίτως** **φυλλαδίον**
έληφθησαν **ἀπὸ** **10-16** **Ἰανουαρίου**

ΑΘΗΝΩΝ: **Ἐνας** **χωρὶς** **ὀνομασίην**, **Βυζαν-**
τινῶς **Ἀστέος**, **Ζαῖ**, **Ἐπίτη**, **Δ.** **Ἰωαννινοπούλος**,
Καλιάντης, **Ἰδεώδης**, **Ἑλλάς**, **Μαργαρίτα**
τοῦ **Ἄγρου**, **Γ.** **Σκοῦρτης**, **Δ.** **Ἄπ.** **Παπακωνι-**
μου, **Ἄπ.** **Α.** **Κανέλλης**, **Κένταυρος**, **Ἰω.** **Πελεκ-**
νος, **Ι.** **Α.** **Κουδούνας**, **Ἀγροάπαιτα**, **Ρένος**
Πεσβανιάς, **Ἐλένη** **Ἐπίτη**, **Ἐνθουσιώδης** **Ἐδε-**
λοντῆς, **Θ.** **Γιαννουδάκουλος**, **Β.** **Ι.** **Κολίας**, **Α.**
Λιάμπης, **Γ.** **Α.** **Ἐλευθεριάδης**, **Ἰωάννα** **Θ.**
Μπάρα, **Ἄντ.** **Δενοῦδης**, **Ἐπ.** **Ἀνδρέαπούλος**,
Ἄγ. **Α.** **Προχάλας**, **Πλάτος** **Ἀγγελοπούλου**, **Βόσκα**
Γ. **Μαροῦτης**, **Ἐδωγ.** **Γ.** **Παπαθεοφάνης**, **Βόσκα**
Α. **Ἐδδημιῶν**, **Παν.** **Α.** **Ἀλεξόπουλος**, **Γερμανό-**
παις, **Ἐρν.** **Χαρίτων**, **Ἐρν.** **Μαδούριαν**, **Γ.** **Ε.**
Ἰάσον.

ΑΡΡΟΥΣ: **Γ.** **Σ.** **Κητίσης**.
ΚΑΛΑΜΩΝ: **Ἄντ.** **Θεοδοσίου**.
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: **Ν.** **Γ.** **Ταυφίτης**.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: **Μ.** **Γ.** **Κοκκίνης**.
ΔΑΥΡ. **ΙΟΥ**: **Κατίνα** **Α.** **Γκίνη**, **Π.** **Α.** **Κανα-**
νάκης, **Ν.** **Βενός**, **Ν.** **Φ.** **Ρουβινέτης**.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: **Ιω.** **Γρηγοριάδης**.
ΝΕΟΥ **ΦΑΛΗΡΟΥ**: **Ιω.** **Α.** **Καλαμάτας**.
ΠΑΤΡΩΝ: **Θεόφιλος** **τοῦ** **Ἀκαίου**, **Σ.** **Π.** **Σε-**
νόπουλος, **Α.** **Π.** **Νικολόπουλος**, **Παρασκευά-**
τος **Γ.** **Καλλιμανοπούλου**, **Κεστούδα** **Γ.** **Παναγι-**
οπούλου, **Ἀφροδίτη** **Γ.** **Πετραλίτῃ**, **Ἀγλαΐα** **Π.**
Τριανταφυλλοπούλου, **Παρασκευασία** **Α.** **Αδύ-**
του, **Μαρίνθη** **Γ.** **Δελτίου**, **Τιτίνα** **Α.** **Κονιά-**
δου, **Ἀφροδίτη** **Κ.** **Σοφῆ**, **Ἐλίη** **Γ.** **Δελτίου**,
Κατίνα **Ἀγγελοπούλου**, **Σοφία** **Ἀγγελοπούλου**,
Χαρίνη **Ἀγγελοπούλου**, **Κέκια** **Δ.** **Καζογιάννη**,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: **Θ.** **Α.** **Σακελλαρόπουλος**, **Ἐπ.** **Κ.**
Σαφίδης, **Μαρ.** **Αιγυνοῦδης**, **Ἀντωνία** **Χ.** **Κο-**
ρωναίου, **Θ.** **Ι.** **Πολίτης**, **Θ.** **Α.** **Μαρόδης**, **Σ.** **Ι.**
Δούνας, **Γιούλα** **Κ.** **Λάγια**, **Ἄντ.** **Μ.** **Ἀλεξίου**
Ιω. **Βουράκης**.
ΠΥΡΓΟΥ: **Ἐπ.** **Ν.** **Γονατῆς**, **Γ.** **Β.** **Σκουράκης**,
Ν. **Θ.** **Πιστόνης**.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: **Ι.** **Σ.** **Τζάννης**.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: **Π.** **Γ.** **Μπακρῆς**.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅταν **τῶν** **ἀνωτέρω** **τῶν** **ὀνομάτων** **έτέθησαν** **εἰς**
τὴν **Κληρωτέα** **καὶ** **έληφθησαν** **οἱ** **έξῃς** **τρεῖς**:
Γ. **ΣΚΟΥΡΤΗΣ** **ἐν** **Ἀθήναις**, **ΑΦΡΟΔΙΤΗ** **Κ.**
ΣΟΦΗ **ἐν** **Πάτραις** **καὶ** **ΓΕΩΡΓΙΟΣ** **Β.** **ΣΠΥ-**
ΡΑΚΗΣ **ἐν** **Πύργῳ**, **οἱ** **ὅποιοι** **ένεργεργάσαν** **ἀπὸ**
τρεῖς **μήνας** **ἀπὸ** **1ης** **Φεβρουαρίου**.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατὰ **τὰ** **προκηρυχθέντα** **τὴν** **16** **Ἰανουαρίου** **τὸ** **πρῶτόν** **έτέθησαν** **εἰς** **τὴν** **Κληρωτέα** **οἱ** **ἀριθμοὶ** **4** **ἕως** **1135** **οἱ** **ἀντιστοιχοῦντες** **πρὸς** **τοὺς** **ἀριθμοὺς** **τῶν** **ἀποδείξεων** **πλη-**
ρωσῆς, **τὰς** **ὁποίας** **έλαβον** **οἱ** **προκληθέντες** **μέχρι** **τῆς** **στιγμῆς** **συνδρομῆς** **συνδρομῆς** **ἐννεάμηνον**, **δέξομηνον**, **ἢ** **τρίμηνον**, **ἐντός** **τῆς** **ὁποίας** **συμπεριλαμβάνετο** **ἡ**
15 **Ἰανουαρίου**. **Ἐκκληρώθησαν** **δὲ** **κατὰ** **σειράν** **οἱ** **έξῃ**; **50** **ἀριθμοὶ**:

- 574**, **έκέρδισεν** **ἐν** **ὀρολόμιον** **τῆς** **τέσπης**.
242, 355 **έκέρδισεν** **έκαστος** **τόμους** **Διαπλάσεως**; **καὶ** **Βιβλιοθήκης** **δραχμῶν** **40**
κατ' **έκλογὴν** **του**.
33, 923, 733, **έκέρδισεν** **έκαστος** **τόμους** **Διαπλάσεως** **καὶ** **Βιβλιοθήκης**; **ἀξίας** **δραχ-**
μῶν **25** **κατ'** **έκλογὴν** **του**.
126, 484, 1079, 370, **έκέρδισεν** **έκαστος** **τόμους**; **Διαπλάσεως** **καὶ** **Βιβλιοθήκης**;
ἀξίας **δραχμῶν** **15** **κατ'** **έκλογὴν** **του**.
6, 523, 408, 914, 682, **έκέρδισεν** **έκαστος**; **ἀνὰ** **μίαν** **έτησίαν** **συνδρομὴν** **Διαπλά-**
σεως **τοῦ** **προσεχούς** **έτους**.
794, 54, 873, 623, 215, **έκέρδισεν** **έκαστος**; **ἀνὰ** **ἐν** **ἀντίτυπον** **τοῦ** **«Ἀγγέλου** **τῆς**
Ἀγάτης».
813, 107, 461, 349, 953, 756, 254, 995, 539, 706, **έκέρδισεν** **έκαστος** **ἀνὰ**
ένα **τόμον** **Διαπλάσεως** **τῆς** **Β' Περιοδου** **ἐκ** **τῶν** **τιμωμένων** **δρ.** **8**.
147, 644, 75, 392, 554, 386, 936, 489, 831, 657, 1114, 249, 777, 431,
1095, 267, 820, 878, 150, 719, **έκέρδισεν** **έκαστος** **ἀνὰ** **ένα** **τόμον** **Διαπλάσεως**
τῆς **Α' Περιοδου** **ἐκ** **τῶν** **τιμωμένων** **1** **δρ.**
Η **ΑΠΟΣΤΟΛΗ** **τῶν** **δῶρων** **πρὸς** **μὲν** **τοὺς** **κατόχους** **τοῦ** **πρῶτου** **καὶ** **τῶν** **τεσσαρά-**
κοντα **τελευταίων** **ἀριθμῶν** **θα** **γίνῃ** **μὰ** **τὸ** **θῶν** **φύλλον** **τῆς** **προσεχούσης** **έβδομάδος**
χωρὶς **νὰ** **δικαιοῦται** **εἰς** **νὰ** **ζητήσῃ** **ἀντικατάστασιν** **τοῦ** **ὑπὸ** **τῆς** **τῆς** **τῆς** **ἀπονεμηθέντος**;
αὐτῷ **δῶρου** **δι'** **ἄλλου**, **οὔτε** **ἴσης** **οὔτε** **κατωτέρας** **ἀξίας**. **Πρὸς** **δὲ** **τοὺς** **κατόχους** **τῶν**
ἀριθμῶν, **οἱ** **ὅποιοι** **έκέρδισαν** **τόμους** **κατ'** **έκλογὴν** **των**, **ἀπευθίναμεν** **σήμερον** **ἐπι-**
στολήν, **καρκαλοθέντες** **αὐτοὺς** **νὰ** **μὰς** **δρίσαν** **ποῖους** **τόμους** **ἐπιτιμῶν** **νὰ** **λάβουν**.
Η **ΠΡΟΣΕΧΗΣ** **ΔΕΥΤΕΡΑ** **ΚΑΗΡΩΣΙΣ** **ΤΩΝ** **ΔΩΡΩΝ** **ΤΟΥ** **1917** **θα** **γίνῃ** **τὴν** **15** **Ἀπρι-**
λίου **καὶ** **θα** **λάβουν** **μέρος** **εἰς** **αὐτὴν** **πάντες** **ἀναξερῆτως** **οἱ** **συνδρομηταί**, **δοσὶ** **ἐπλήρω-**
σαν **ἤδη**, **ἢ** **θα** **πληρῶσων** **μέχρι** **τῆς** **ἡμέρας** **τῆς** **Κληρώσεως** **συνδρομῆς** **έτησίαν**, **ἢ** **ἐννεά-**
μηνον, **ἢ** **έξμηνον**, **ἢ** **τρίμηνον**, **ἐντός** **τῆς** **ὁποίας** **νὰ** **συμπεριλαμβάνετο** **ἡ** **15ῃ** **Ἀπρι-**
λίου **1917**. **Εἶνε** **δὲ** **τὰ** **δῶρα** **τῆς** **Β' Κληρώσεως** **δμοια** **μὲ** **τὰ** **τῆς** **ἀνωτέρω** **Α'**.